

[Fisker.]

20 Aar siden — hvad der siden er sket af Forandring i Kommunerne, tages der overhovedet ikke Hensyn til.

Dette er, forekommer det mig, ikke alene urimeligt og blottet for enhver saglig Begrundelse, men det er ogsaa farligt, idet man herved afskærer Sognekommunerne fra at tage de nødvendige Hensyn til de Forskydninger i Skattegrundlaget, som Tid efter anden fremkommer, og som ogsaa vil fremkomme i Fremtiden. Enhver Kommunalmand vil give mig Ret i, at et saadant Forlangende ikke kan honoreres, uden at der øves Vold mod den sunde Fornuft og mod simpel Retfærdighed.

Under Forhandlingerne i det andet høje Ting er der fremført en Række Eksempler paa den Vilkaarlighed, en saadan Bestemmelse vil medføre. Jeg skal blot henvise hertil og skal i øvrigt om dette Spørgsmaal endnu en Gang erklære mig enig med det ærede Medlem Hr. Pinholt, som netop ogsaa har udtalt sig om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Pinholt udtaler under Forhandlingen her i Tinget — det findes i Tidenden 1925—26, Sp. 4888 —:

„Vi kan ikke herinde staa og bestemme, at Sognekommunerne ikke maa udskrive mere paa fast Ejendom end til en bestemt Højde“.

Heri har det ærede Medlem saa fuldkommen Ret, forekommer det mig. Beskatningen af faste Ejendomme er forskellig i de forskellige Kommuner, og det har en særlig Begrundelse i Forholdene indenfor den enkelte Kommune, noget, som man i Kommunerne er langt bedre i Stand til at skønne over end selv dette høje Ting. Dette har det ærede Medlem Hr. Pinholt forstaaet, da han udtalte sig saaledes, jeg tror, fordi han er en gammel erfaren Kommunalmand; han har ladet sine praktiske Erfaringer overveje eller overskygge Teorien. Jeg kunde ønske, at man ogsaa paa andre Omraader havde ladet de praktiske Erfaringer tale noget højere og noget stærkere, da man udformede det foreliggende Forslag. I mangfoldige Kommuner vil det medføre, at betydelige Dele af de faste Skatter maa overføres paa Indkomsterne, selv om man nu tilsigter at skabe Dækning for en Del af Beløbet ved forøget Statstilskud. Og da tilmed de større Jordbrugere i Forhold til de mindre Jordbrugere under normale Forhold har mindre Indkomst paa samme Arealenhed, vil det ikke kunne undgaas, at den kommunale Skattebyrde væltes ovenfra og nedefter,

fra Herremanden og Godsejeren og ned paa Husmanden, paa Haandværkeren og Arbejderen. Til en Lovgivning af denne Art kan vi fra vor Side paa ingen Maade medvirke.

Som jeg tidligere har nævnt, og som det ogsaa blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Krag, er det Hensigten at tilvejebringe Dækning for en Del af disse foreslaaede Skattenedsættelser ved til Staten at overføre nogle af de Udgifter, som for Tiden paahviler Kommunerne. Jeg maa tilstaa, at det er noget vagt, saaledes som det er udformet, og saaledes som det fremgaar af Ordførerens Udtalelser i det andet høje Ting, men jeg vil regne med, at der her vil blive Tale om en ca. 14—15 Mill. Kr. Man paataenker at indvinde et andet Beløb ved at standse de saakaldte Vejmillionarbejder. Men for en Del af Skattenedsættelserne — i hvert Tilfælde over $\frac{1}{3}$ vil jeg regne med — finder man intet Forslag til Dækning.

Man har fremsat nogle, som jeg sagde før, meget vage Udtalelser om Besparelser uden at angive, paa hvilke Omraader de skulde foretages. Man har ogsaa antydnet, at der maaske kunde være Tale om at paalægge Statskassen andre Udgifter end de nævnte og maaske ogsaa om at paalægge Befolkningen nye Skatter. Maa jeg heroverfor sige, at man maa holde sig klart for Øje, at skal Dele af Befolkningen lattes for deres Skattebyrder, saa kan det kun ske derved, at tilsvarende Besparelser tilvejebringes paa de offentlige Budgetter, eller ved at visse Byrder overvælttes paa andre. Der gives ingen anden Mulighed.

Hvad Besparelser angaar, skal jeg gerne indrømme, at Tiden er inde til Økonomi i den offentlige Husholdning, og det er min Opfattelse, at man saavel for Statens som for Kommunernes Vedkommende i meget høj Grad beskæftiger sig hermed. Den høje Regering har ikke blot foreslaaet betydelige Besparelser paa Statsbudgettet, men ogsaa bebudet nye Nedskæringer, og rundt i Landets Kommuner er man ikke mindre stærkt optaget af tilsvarende Bestræbelser, som desværre stærkt modvirkes af de ulykkelige Følger, Krisen efterhaanden fører med sig ud over hele Landet.

Men det afgørende for Bedømmelsen af disse Bestræbelser er for det første, hvilke Formaal de skal tjene, og dernæst, paa hvilke Omraader Kravene sættes ind. Hvis man fremsætter Krav om Besparelser, Krav om, at Dele af Befolkningen skal give Afkald paa Goder, de har haft Adgang til